tur: इति हरिलीलाविवेकः समाप्तः । सरस्वतीप्रभूमूदनेन (sic) निर्व्यूढमेतद्बुधमोदनेन ॥ Quae levissimae auctoritatis verba Madhusúdanam libellum retractasse significant. Idem vero Hemádris alium Vopadevae librum commentatus est. In fine enim Muktáphalae, quo opere Vopadeva de Vishṇuis cultu agit, in omnibus, quos equidem inspexi, codicibus haec leguntur: टीकां मुक्ताफलस्येमां नाम्ना कैवल्यदीपिकां । हेमाद्रिः कटके चक्रे कामराजस्य वेश्मनि ॥

Paramahansapriyá, Vopadevae liber, in commentario aliquoties laudatur.

Codex anno 1766 negligentissime exaratus est. (WALKER 208[d].)

93.

Foll. 6. Long. 10½. Lat. 4. Linn. 8.

Hujus voluminis folia 72–77. libellum *Durjanamukhachapeṭiká* (Alapa improbis ducta) a Rámáṣrama quodam scriptum continent. Incipit: वबूवीवभं नत्वा द्वुवे विद्वद्विनिश्चयं । भागवताभिग्रंथो आर्यानीपत्वसंशये ॥१॥ Auctor Bhágavatapuráṇam genuinis octodecim puráṇis a Vyása scriptis vindicare studet. Libellus a Burnouf. in Bhágavatapuráṇae praefatione I. p. 56 sqq. Francogallice versus est.

Haec folia post annum 1820 negligenter exarata sunt. (WILSON 493[d].)

94.

Foll. 9. Long. 10½. Lat. 4. Linn. 8.

In foll. 99–108. *Avatáravádávalí* (disquisitionum series de epiphania institutarum) libellus a *Purushottama,* Pítámbarae filio, Vallabhácháryae discipulo, scriptus. Plenior titulus in fine reperitur: इति श्रीमद्वल्लभाचार्यचरणनलिनानतोत्तमांगश्रीपीतांबरतनुजपुरुषोत्तमकृतावतारवादावल्यां श्रीभागवतस्वरूपविषयकशंकानिरासवादस्त्रयोदशः समाप्तः ॥ Incipit: वेदवेदांतसारं यद्व्यासखेदनिवर्त्तकं । महापुराणमूर्द्धन्यं श्रीमद्भागवतं स्तुमः॥ Auctor iisdem fere utitur argumentis atque Rámáṣrama, quo tamen antiquior videtur esse, ut Bhágavatam in genuinorum puráṇarum numero esse probet. Vopadevae tamen nullam omnino mentionem facit. In medio fere libello eos auctores recenset, qui sive locos Bhágavatae laudant, sive auctoritatem ejus agnoscunt. Sunt ii: Apyayadíkshita Draviḍensis in libro Śivatattvaviveka; Upadeṣasahasrí-libri commentarius[1]; Kalidharmanirṇaya liber; Kshemendra Káṣmirensis in libro de ritibus Kshemendraprakáṣa appellato; Nirṇayasindhu liber[2]; Nṛisinháchárya, Rámachandrae, Prakriyákaumudis auctoris, filius, in commentario ad Kálanirṇayadípiká librum[3]; Sahasranáman-capitis, quod in Padmapuráṇa occurrit, commentarius; Práchínagauḍa in libro Samvatsarapradípa; Bhaṭṭojidíkshita in commentario ad librum Chaturvinṣatimata (भट्टोजिदीक्षितकृतायां चतुर्विंशतिमतव्याख्यायामाचारकांडे तर्पणोत्तरं पूजानिर्णये पि); Bháskara in Śráddhamayúkha; Madhusúdanasarasvatí in libro Bhaktirasáyana et in commentario ad Bhagavadgítám; Vidyánivásabhaṭṭáchárya in libro de ritibus Sachcharitamímánsá appellato; Vishṇupurí Tírabhuktensis in libro Bhaktiratnávalí; Śankaráchárya in libro Chaturdaṣamataviveka; Hemádri in pluribus libris (तथा हेमाद्रिव्रतदानखंडकालनिर्णयादिषु). Praeterea Puráṇae, Anekárthakosha et Śrídharasvámin citantur.

Libellus eadem manu atque praecedens exaratus est. (WILSON 493[f].)

95.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 377. Long. 16½. Lat. 6. Linn. 11.

Matsyapuráṇam, a Súta coram anachoretis ita relatum, ut olim a Vishṇu, piscis formam gerente, cum Manu communicatum erat. De argumento cf. Wilson, Vishṇupuráṇa, p. LI. Incipit: प्रचंडतांडवाटोपप्रक्षिप्ताक्षिप्तदिग्गजाः । भवंतु विघ्नभंगाय भवस्य भवतां भुजाः ॥ पातालादुत्पतिष्णोर्मकरवसतयो यस्य पुच्छाभिघातादूर्ध्वं ब्रह्मांडखंडव्यतिकरविहितव्यत्ययेनापतंति । विष्णोर्मत्स्यावतारे सकलवसुमतीमंडलं व्यश्नुवानास्तस्यास्योदीरितानां ध्वनिरपहरतादश्रियं वः श्रुतीनां ॥ नारायणं etc. ॥ अजो पि यः क्रियायोगान्नारायण इति स्मृतः । त्रिगुणाय त्रिवेदाय नमस्तस्मै स्वयंभुवे ॥ सूतमेकाग्रमासीनं नैमिषारण्यवासिनः । मुनयो दीर्घसत्रांते पप्रच्छुर्दिव्यसंहितां ॥ प्रवृत्तासु पुराणीषु धर्म्यासु ललितासु च । कथासु शौनकाद्यास्तु अभिनंद्य मुहुर्मुहुः ॥ कथितानि पुराणानि यान्यस्माकं त्वयानघ । तान्येवामृतकल्पानि श्रोतुमिच्छामहे पुनः ॥ कथं ससर्ज भगवाँल्लोकनाथश्चराचरं । कस्माच्च भगवान्विष्णुर्मत्स्यरूपत्वमाश्रितः ॥ भैरवत्वं भवस्यापि पुरारित्वं च गद्यते । कस्य हेतोः कपालित्वं जगाम वृषभध्वजः ॥ सर्वमेतत्समाचक्ष्व सूत विस्तरशः क्रमात् । त्वद्वाक्यस्यामृतस्येव न तृप्तिरिह जायते ॥ सूत उवाच ॥ पुण्यं पवित्रमायुष्यमिदानीं शृणुत द्विजाः । मात्स्यं पुराणमखिलं यज्जगाद गदाधरः ॥ पुरा राजा मनुर्नाम चीर्णवान्विपुलं तपः । पुत्रे राज्यं समारोप्य क्षमावान्नविनंदनः ॥ etc.

Capita sunt 278, quorum argumenta haec: 1. Vishṇus pisciformis Manui instantem cataclysmum praedicit.

[1] Liber Śankaráchárya tributus, cujus titulus plenior hic: Sakalavedopanishatsáropadeṣasahasrí. Commentarios duos novi, alterum a *Rámatírtha,* Kṛishṇatírthae discipulo, scriptum, alterum ab *Ánandajnána* compositum.

[2] Hujus nominis liber a *Kamalákara,* Dinakarae filio, scriptus est.

[3] Hic liber *Rámácháryae* tribuitur.